Ч. 44. Субота 9 марта (25 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Димисия угорского кабінету. Бунт войска в Хіні.

В дальшій дискусиї дорожняній пос. Зараньский іменем польского кола висказав свій погляд на внесеня дорожняної комісиї в справі дорожні вугля. Змонополізоване і удержавлене вугляного гірництва було би прямо переворотом на поли сего гірництва, а до сего не позваляють на разі на се і державні фінанси. Правительство предложило палаті начерк закона в справі зміни гірничого закона. То предложене є в тісній звязи з предметом, до котрого відносить ся звіт дорожняної комісиї. Було би отже вказаним полагодити ті внесеня спільно з правительственним предложенем. Після довших виводів заявив ся бесідник против внесеня меншости п. Реннера, не може також прилучити ся до внесеня в справі удержавненя копалень вугля. Коло польске згодить ся лише на ті внесеня, котрі можливі до переведеня і доведуть до цїли. На конець поставив п. Зараньский внесене, щоби всї внески в сім предметі, поставлені підчас розправи над звітом дорожняної комісиї відослати до господарскої комісиї.

Пос. о. Фолис заявив, що Русини мусять застеречи ся против сего, щоби Угорщина в справі довозу арґентиньского мяса мала рішаючий голос. Бесідник обговорював дальше утруднюване сезонової еміґрациї рільних робітників в Галичині. Відтак домагає ся влученя в картелевий закон постанов, уповажняючих правительство до зниженя ввозового цла для заграничних продуктів на випадок, коли адміністрацийні способи не вистарчили би до недопущеня підвисшеня цін скартельованих промислових продуктів. Бесідник поставив в тім дусї резолюцию.

В розправі над наглим внесенем в справі урядників в Чехах, промовляв також пос. Шрайнер.

Справа войскових предложень, яка в послїдних днях, як звістно, заострила ся довела остаточно до димисиї угорского кабінету. Іменно доносить о тім з Відня до угорского бюра кореспонденцийного: Цісар приймив вчера о год. 1 з полудня угорского президента міністрів ґр. Кін-Годерваріого на півгодинній авдиенциї, на котрій президент міністрів предложив Цісареви димисию кабінету. Президент повідомить о тім нині угорский сойм. В найблизшім часї порішить Монарх, котрі з угорских політиків мають бути до него візвані.

Віденьскі часописи живо займають ся димисиєю угорского кабінету. Wien. Allg. Ztg. так представляє ситуацию:

Войскове предложене остаточно упало; провізория дасть ся лиш з трудом в парляменті перевести. Новий кабінет з посеред більшости не може бути поки що утворений, а виключене є, аби з міродатної сторони піднято переговори з меншостию угорского сойму в справі утвореня кабінету.

Цісар на нинїшній авдиенциї приймив димисию кабінету ґр. Кіна і поручив єму дальше ведене справ аж до остаточного порішеня.

Нині віденьскі часописи доносять, що Цісар візвав вже до себе слідуючих угорских політиків б. угорского президента міністрів дра Векерлього, б. міністра справ внутрішних Хрістофіого, міністра скарбу дра Люкача і обох президентів угорского сойму: палати послів і палати вельмож.

Як звістно, в Пекині в наслідок невиплат збунтувала ся ціла трета дивізия хіньскої армії. Збунтовані вояки виповіли послух офіцирам, а відтак стали грабити місто. Як звичайно в таких випадках буває, в грабежах взяла участь також улична чернь. За приміром третої дивізиї в Пекині пішли инші відділи хіньских войск, що палять, рабують і мордують. Найбільші розміри приняла револьта в Тієнтсіні, де до рабуючих вояків пристали великі маси черни.

Для Юаншікая не було иншої ради лише оголосити воєнний стан в Пекині та инших місцевостях, обнятих войсковою револьтою і з цілою безпощадностию приступити до усми

Давні спомини.

(З шведского — Хр. Вінтергельма).

Ясна осінна тишина, подув холоду у воздусї, ніжний блеск на всіх р чах.

Поглянула вікном до огорода, де працював огородник, і погадала: То так, як на смертній постели; ще послїдний проблиск, заки прийдуть бурі, що приносять смерть.

Заволоділо нею якесь роздразнене, котрої наслідком було, що єї гадки кружили тілько коло того, що називало ся смертию, зникаючим житєм і умираючими споминами. Ще лиш тим займала ся єї уява.

Бачила себе при смертній постели свого мужа так ясно, так вірно, немов би то було лише що вчера; а однако вже літа минули від тої пори. Відтак прийшов лютий біль, коли одинокого єї сина, так молодого, так хорошого, віднято їй. Природа там на дворі говорила о літі, що завмирало, о літі, в котрім покладала надію, побоювала ся і терпіла з одинокою дитиною, з дочкою, котру печальний погляд матери супроводжав з любовію.

Що то поможе, що молоде сотворіне ще надіяло ся; досьвідна жен щина знала, що й тут прийде осінь зі студеними вітрами і зівялим листєм — що всі надії покажуть ся фальшивими.

Сївши знов на канапі, поглянула на елеґантно устроєну комнату. „Що нам з того всього, коли осінь житя мусить прийти“ — поглянула на книжку, яку лише що читала, а яка лежала отверта перед нею на столі — „коли всьо перемінило ся в зівяле листє“.

Не могла позбути ся того сумного чувства, яке нею заволоділо. Взяла капелюх і шаль і верандою вийшла до огорода; ішла попри великі градки цьвітів — то останки літної краси — відтак задержала ся коло огородника.

— Маєте також досить роботи, Ользене, зі зівялим листєм.

— Так, ласкава пані, маю.

Старий, майже вже сивий мужчина випрямив ся і опер ся о граблї.

— Здасть ся менї, Ользене, що то сумно; бачимо, як всьо тут переміняє ся в зівяле листє, а відтак приходить зима, сніг — ах! — Затрясла ся і боязко поглянула на грядки з цьвітами.

— Так, так, прийде зима — так!

Ользен пересував тютюн, який жовав, з одної сторони рота на другу і поглянув цікаво на паню; не розумів, що она гадала, бо то звучало трохи дивно — немов би зима не мусїла прийти.

— Не було би добре, як би не було зими — говорив поволи, роздумуючи — бо коли би рожі цілий рік стояли і цвили та висисали землю, то не було би з того нічого хиба сьміте, але то листє тут — погляньте лиш ласкава пані — то буде найліпший навіз на весну і на нїм поросте всьо на ново. Іде то все кругом, ласкава пані, зазцно кругом; що є цьвітом, мусить зівяти, але то, що зівяло, появить ся знов яко цьвіт. Так хоче природа.

— Так, так, любий Ользене, я лиш гадала о тім, що й ми мусимо вянути.

— Га, так, так — то цілком правда — алеж ми маємо знов діти.

— Діти! — очивидно; але коли би они не мусїли вянути.

Але то чейже було нерозумно стояти і говорити о чувствах з чоловіком, котрий бере всьо так, як видить, а не розуміє прикрих чувств, які своєю отруєю убивають.

Знов сиділа в комнаті, знов сягла по книжку і поглянула скоро на отверті картки, немов би хотїла, аби попередний настрій вернув ся до неї.

Силувала ся пересьвідчити себе, що глядить на могилу з зівялого листя. Згадала на своє подружє. Чи було щасливе? Що звати щастєм?

Коли хотіла бути сама для себе справедливою, то мусїла признати, що на місце любови появило ся щось иншого, що подобало більше на приязнь, підчинене себе обовязкам, випливаючим із спільного житя. Пригадуючи собі ідеальні сни о вічно палахкотячім огни, котрий мав безнастанно гріти, мусїла признати, що приніс з собою також богато ляви і попелу

реня бунту. Посипались масові вироки смерти, стято сотки бунтарів і в Пекині удалось вже завести спокій. Причинились до сего головно заграничні война, які чужі держави вислали до загрожених міст для охорони своїх піддавих. В самім Пекині находить ся тепер яких 3.000 чужих вояків, в Тієнтсіні 1.500, а що то число є недостаточне, то з Порт-Артура вибрало ся туди 5.000 Япанців.

Становище чужих держав при енерґічнім виступленю Юаншікая не лишить ся очевидно без успіху і в найблизшім часі хіньска револьта мусить скінчити ся. Юаншікай робить з провідниками грабіжників, о скілько дістає їх в свої руки, короткий процес. Як доносить бюро Райтера з Пекину, в дни 3 с. м. виконано поверх сто вироків смерти. Між стятими находить ся шість женщин і богато поліцийних урядників. Вояків в уніформі не стинано, бо власти боять ся дразнити инших вояків, які властиво всі брали участь в рабунках. Трупи з відтятими головами лежать на улицях, якими перетягають сильні войскові патрулї, щоби онесьмілити збунтованих. Крім военного суду, Юаншікай зарядив також инші міри, щоби стати паном ситуациї. На его приказ вирушила частина вірних войск в напрямі до Паонтінфу, щоби відтяти ворохобникам дорогу.

Як доносить дальше бюро Райтера, постава войск і поліциї в Пекині значно поправила ся, однак мешканці хіньскої столиці задивляють ся на ситуацию все ще песимістично. Рабунки тревають дальше, вибухаючи несподівано в ріжних місцях. В понеділок ворохобники ограбили в Тунчові коло Пекіну доми шляхти. В самім Пекіні зрабовано маєтности кількох князів. Відділ артилериї удав ся під палату князя Кнеїчіяна, батька цісаревої вдови, розсадив браму вистрілами, зрабував частину палати і підпалив єї. Войска князя брали спершу участь в грабежи, однак пізнійше виступили против ґрабіжників.

Але якби навіть в Пекині удалось привернути упорядковані відносини, небезпечність ще довго не буде усунена. Огнище войскової револьти обмежає ся не лише на сам Пекін, але противно, вся північна армія здаеть ся, солідаризує ся з ворохобниками.

Новинки.

Львів, 8 марта 1912.

— Іменованя на Буковині. Пан Міністер справедливости іменував судиями авскультантів: Дарія Кознюка в Кімполюнзї, Евг. Сілїона в Селетині, Алоя. Провасіґо в Кімполюнзї; дра Як. Рубля в Заставні, Арт. Фрид. Маєра в Садаґурі, Ер. Боттушана в Дорні, Стан. Пачиньского в Сторожинци, дра Теод. Чеховского в Сереті і дра Кон. Левандовского в Заставні.

— Почтові посилки пакетів з Австриї до Сириї, Палестини і Караманії. Міністерство торговлї подає до відомости, що в послідних часах в наслідок лїпшого получення корабельної лїнії Льойду з Триесту до Сириї в корабельною лінією з Триесту до Александриї посилки почтові з Австриї до Сириї, Палестини і Караманії їдуть через Триест о 4 дні коротше, як ішли доси через Румунїю. Інтересенти, що хотїли би висилати такі почтові пакунки через Триест, нехай то випишуть на кождім пакунку і дотичній адресї посилковій.

— Дрібні вісти. Стаціонований у Львові 15 пп. вибхав онгди до Тернополя а на его місце прибув 55 пп. — В Колиндянах чортківского повіта входить з днем 15 с.м. в жите при тамошнім урядї почтовім стация телеграфічна з телефонічним урядженем з обмеженою дневною службою. — В сїчни с. р. надано у Львові 4,962 963 звичайних приватних листів, 7,288.384 переписних листків і 2,324.968 пересилок під опаскою. — За мученє звірят покарано торговельника телятами Гершка Діклера гропевою карою в сумі 5 К. — Щез без слїду Фльориян Ракшевский літ 23, кравець дамский, вийшовши ще перед 4 днями. — Згублено 130 К банкнотами а знайдено срібний годинник і полярес з 13 коронами.

— Пес знаменитим агентом поліцийним. З Одеси доносить нинїшна телеґрафічна депеша про таку подію: В місточку Фльорешти в бесарабскій губернії доконано убийства цілої родини, зложеної з 15 осіб. Поліция не могла викрити убийника і зажадала телеграфічно прислання з Одеси поліцийного пса. Пса того впущено до мешканя, в котрім доконано убийства; він обнюхав там трупи, а відтак вибіг на місто. Нараз задержав ся перед якоюсь хатою і зачав гавкати, а коли его впустили до середини, кинув ся на постіль, на котрій спав якийсь селянин, підозрінний о убийство. Арештований селянин признав ся, що із мести убив 15 людий.

— Лїцитация. Дня 12 марта 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Ярослав публична лїцитация невідібраних товарів, як: горівка, гриби, товари корінні, олїї, смаровила, сїрники, щітки, лїхтарні, зелізо, шкіри, товари бляватні, знаряди і машини рільничі, машини до шитя, меблї, скло і т. п. о скілько ті товари не відберуть.

— З Чорткова доносять: Загальні збори „Сокола" в Чорткові відбудуть ся в неділю дня 10 марта 1912 о 6 годині в комнатах товариства. Порядок: 1) Отворене зборів. 2) Звіт з діяльности старшини. 3) Касовий звіт. 4) Звіт провірної комисиї. 5) Звіт одностроєвої комисиї. 6) Звіт забавової комисиї. 7) Вибір старшини і провірної комисиї. 8) Запити і внески. 9) Закінчене. За Старшину: *Іван Коссак*, голова. *Андрей Сернецкий*, справник.

— Відкрите полудневого бігуна. З Льондону і Християнії розійшла ся рівночасно вість, що норвеґскому подорожникови Амундзенови зглядно капітанови Скоттови з его добігунової виправи удало ся дійстно відкрити полудневий бігун. В справі сій доносять з Християнії: Ґазета „Sozial-Demokraten" подала у вчерашнім вечірнім виданю, що якийсь приватний чоловік в Християнії одержав від учасників виправи на корабли „Фрам" телеґраму, що Рольд Амундзен, котрий в літї 1910 р. вибрав ся в дорогу до полудневого бігуна, дійшов дійстно до него. Особа, котра одержала ту телеґраму, каже, що депеша заслугує вповні на віру. А з Льондону знов доносять: „Daily Express" одержала з Велінґтона на Новій Зеляндиї повідомлене, що подорожник підбігуновий Амундзен, заявив, що капітан Скорт дійшов вже до полудневого бігуна. Нинїшна депеша з Християнії доносить: Часописи висказують певність, що виправа Амундзена вповні удала

і що майже тих послідних було найбільше.

Чи не провели они, немов би умовившись, мовчки то своє жите, чи не подобало оно на дружбу двох дуже хороших людий, котрі в многім вірно собі віддані, а в дечім цілком не годять ся? Чи не віддалювала ся она від него майже в тій мірі, в якій приближала ся до своїх дітий? Чи не були саме діти причиною, що згода рідко а ріжниця гадок часто являли ся? Чи не лежало остаточно щастє того подружа вже лиш в тім, що конечні, спільні інтереси приневолювали їх, аби з тактом добре вихованих і образованих людий ішли побіч себе, замість аби спільно чути і жити? Признавала вправді, що то жите принесло з собою також богато щастя, однако чи всьо стало ся так, як она колись собі думала і надіяла ся? Де подїли ся ідеали, сни? Таки до якоїсь міри говорило правду то зівяле листє.

Перейшла кілька разів поволи комнату. Відтак задержала ся коло великого стола до писаня. Там в середині лежало перше зівяле листє — образ того, що цілість житя дала їй в участи. Ключ був в замку шуфляди; витягнула єї. Хвилю надумувала ся, відтак вийняла коробку.

Тут лежала зівяла китиця весільна; по середині темночервона, на пів розвита рожа, довкола неї широким півколесом уложені були єї найбільше улюблені цьвіти ґеліотропу, а довкола того всього як обруч вінець з пучків білих рож. Всьо зівяле!

Ніколи перед тим, при погляді на ту китицю так живо як в тій хвили не бачила всього так перед собою як тепер, всьо то, що зівяло, майже так само зівяле, як єї жите. Не булож то єї могилою з зівялого листя?

Положила китицю коло отвертої книжки і поглянула у велике зеркало. І она сама зівяла!

Одна вже прокидала ся, а вскорі покаже ся єї ще більше — а одно, що їй лишило ся, улюблена дочка — бідна, нещаслива, жиє лиш любовію матери.

Побачила єї крізь вікно, як ішла огородом.

Сумовитість замінила ся в неспокій, коли почула кроки своєї дочки. Хотіла знов спробовати, вичитати гадки з єї лиця — хотіла побачити, що в ній перемагає, веселий чи сумний настрій. Для неї був вид лиця єї дитини все однакий.

Отворили ся двері. Горяча, з ясніючим лицем дочка скоро вбігла до комнати. Здавало ся, немов би разом з нею вникло до середини сьвітло і тепло.

— Мамо!

Ні слова більше. Лиш то „мамо!" Відтак сховала лице на єї груди, сьміяла ся, плакала, притискала матір до себе: всьо в ній виявляло велику, нестримну радість. Не відважила ся піднести голови, не позволила матери заглянути в перше, безграничне щастє. Але мати бачила то. Бачила, бо сама переживала колись щось подібного і пригортала дитину свою до вірного, горячо бючого ся серця.

А між тим, як дочка зі склоненою головою оповідала, з упиваючись хвилями, глядаючи слів — мати поглянуна понад неї на зівялі цьвіти і крізь сльози бачила їх знов сьвіжими і живими. Усьміхали ся до неї, посилали їй на стрічу запах, питали єї шепотом, чи помятає ту сияючу любов, яка з ними прийшла; чи пригадує собі той горячий поцілунок, який витиснула на них, коли їх в своїм новім домі укладала до тої малої коробки на вічну памятку.

І аж тепер знов всьо ожило перед єї очима — — як однако довго ховала в своїм серци любов, хоч правда иншу, як она єї колись представляла собі.

А коли і тота любов мала свої ясні і темні сторони і коли она памятала більше на темні сторони, то причину того треба було глядати в тім, що як она так і він воліли радше для себе сторону темну, лише щоби їх діти могли іти стороною ясною. Атжеж они пережили досить ясних, сонішних днів, лише що перша горяча любов молодости переміняла ся в наклін, котрий запустивши глубше коріне своє в їх серця, звідтам правив всіми справами щоденного житя. І лише денні цьвіти зівяли, пень і корінь остали здорові, ненарушені. Огородник правду говорив, коли сказав, що „по нас прийдуть діти". І чи не мав нині єї найдорожший сон, яким тішила ся, коли діти були ще малими сотворінями, сповнити ся? Сон який вже з великим смутком уважала невиповненим: стати бабунею, котра би в своїй дочці ще раз прожила жите радости?

— Так, так, моя дорога, мала — розумію тебе добре; я пережила нині ще раз ту хвилю, коли сама я прийшла до своєї матери...

Дочка поглянула на матір.

— Ах, мамо, бачу, що ви веселі, щасливі...

Відтак поглянула на стіл.

— Але, що то... зівяле листє?

Мати обережно взяла зівяле листє і витиснула на нім поцілунок, котрий був менше горячий, але за те сердечнійший як перший. Відтак закривши віко коробки, поцілувала дочку в чоло і сказала:

— То не зівяле листє; то живі спомини, котрі ще поростуть!

ся. Амундзен повідомив о відкритю полудневого бігуна телеґрафічно також свого брата, котрий доніс то королеви.

— **Конець пияниці.** В Полюхові великім, перемишляньского повіта, зійшло ся недавно тому вечером в коршмі кількох селян а підпивши собі трохи, почали закладати ся, хто більше випе. Один з них заложив ся з двома иншими о 20 К, що випе ½ літра оковити. І справді випив, однак вже на ногах не встояв ся. Тоді прочі наложили его на чвертівку і зачали над ним панахиду правити; один поставив ему сьвічку в головах, другий кадив горшком. Наглузувавшись доволі, дали знати до жінки, щоби его забрала. Жінка привезла его до дому і зі словами „Чекай, я з тобою завтра розмовлю ся“, лишила его, щоби виспав ся. Пробудившись на другий день, застала чоловіка вже не живим. Судово-лікарска комісия ствердила, що смерть наступила внаслідок отроєня алькоголем.

— **Вирок в процесі Мацоха.** Вчера закінчив ся процес бувшого черця з монастиря на Ясній горі в Ченстохові Дамазия Мацоха і его товаришів, обжалованих о убийство зглядно о участь в убийстві і о инші злочини а о 5 годині оголошено слідуючий вирок: Дамазия Мацоха засуджено на позбавлене всіх прав і на 12 літ каторги; Єлену з Крижановских Мацохову признано виноватою лиш пофальшованя документів і засуджено на два роки вязниці з зачисленем року вязниці в слідстві. Ізидора Старчевского засуджено на 5 літ арештантских рот і позбавлене всіх прав. В то зачислено ему рік вязниці в слідстві. Базиля Олесіньского засуджено на позбавлене деяких прав і півтора року арештантских рот. Блясікевич дістав рік вязниці, Пянко чотири місяці вязниці з зачислене вязниці в слідстві. Циґановский дістав 5 днів вязниці а Перткевича увільнено. Блясікевича, Пянка, Циґановского і Перткевича випущено на волю задля того, що они пересиділи у вязници довше як визначена вироком кара.

— **Нещасливі пригоди.** З Надвірної доносять: Дня 1 с. м. по полудни вийшла 8-літна дівчина Парася Ясниківска, донька селянина з Майдаву середного, по воду, а впавши до керниці, утопила ся. — На замарстинівских полях коло Львова найшов 14-літний хлопець Векман стрільно з войскового карабіна, а прийшовши на ул. Криву в Замарстинові, спробував стріляти. Приложив до набоя шило і ударив молотком, від чого наступив вибух. Кусні набою скалічили хлопцеви два пальці, а куля застрягла в плечах переходячої улицею дівчини Шмілевичівної. Обі жертви заосмотрив лікар ратункової поготови. Шмілевичівну відвезено до шпиталя для доконаня операциї.

— **Про обманьства др. Гошовского,** про котрого арештоване ми вже доносили, розповідають в кругах правничих ось що:

В канцеляриї адвоката Міхалевского зроблено контракт межи паньством Зиґмунтом і Софією Маршалкевича, властителями реальности, а п. Дишкевичем, бувшим комісаром маґістрату, силою котрого контракту пп. Маршалкевичі відпродали п. Дишкевичеви свою реальність в Станиславові. На забезпечене своїх з'обовязань контрактових, вручив п. Дишкевич адвокатови Міхалевскому векслі. Коли в назначенім часі з'обовязань тих не виплатив, видав Міхалевский ті векслі пи. Маршалкевичам, котрі продали їх Гошовскому. Стягнене претенсий від Дишкевича забезпечили Маршалкевичі Гошовскому гіпотекою на власній реальности. Коли Маршалкевичі потребували відтак знов гроший, дали Гошовскому нові векслі на суму около 13.000 кор., так, що Гошовский був забезпечений на реальности Маршалкевичів на суму около 20.000 кор. і на таку суму мав векслі. Гошовский однак виплатив Маршалкевичам лиш трету часть тої суми а що до реальности, то ані гроший не заплатив ані векслі не звернув, отже допустив ся супротив Маршалкевичів обманьства, бо одержавши від них векслі до ескonту, не виплатив валюти векслевої, векслі мабуть продав а гроші в сумі около 10.000 собі задержав. Отже з сеї причини Маршалкевичі внесли жалобу до палати адвокатскої, а прокураторния розвела судово-карне поступоване.

Телеґрами.

Відень 8 марта. Палата послів. Президент Сильвестер присьвятив посмертну згадку пос. Кучерови (нім. аґрар.), почім приступлено до порядку дневного, т. є. до справи дорожнечі. Перший промавляв пос. Мікляс (христ. сусп.)

Християнія 8 марта. Часописи одержали телеґраму надану дня 7 марта о год. 3 мін. 40 над раном в Гобар, в Австралії, того змісту: Амундзен дійшов до полудневого бігуна межи 14 а 17 грудня.

Константинополь 8 марта. Міністерство війни одержало телеґраму доносячу, що войско арабско-турецке в ночи 5 с. м. знов обсадило Маркхеб, борба однак триває дальше.

Кольонія 8 марта. „Köln. Ztg.“ в телеґрамі з Берлина заперечує, мов би Австро-Угорщина і Німеччина впрост відкинули предложеня Франциї що до воєнної акциї Італії та каже, що також і Франция не годить ся в повні з тим предложенем.

Пекін 8 марта. В Шантунґу розбої і грабежі тревають дальше і ширять ся дальше на північ.

Петербург 8 марта. Рада міністрів установила контінґент рекрутів на сей рік на 455.000 людий і ухвалила нову проґраму фльоти, котра вимагає 502 міліонів рублів видатку в протягу пять літ.

Перім 8 марта. Італіяньский кружляк „Калябрія“ вчера о 8 годині вечером розпочав острілюванє Шеїхсаида, але коли Турки відповіли також огнем, кружляк відплив в північну сторону.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 3·22, 8·45, 2·30§), 2·.., 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від ⅙ до ¹⁵⁄₉ включно щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·44, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·..
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субону і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субону і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·43, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†, 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·0.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·11, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в субону і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.
*) З Винник. §) З Винник в субону і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЄЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада.